

Jagt på vandbøffel "Downunder" med recurvebue [1]

Skrevet af : JonJagd til den 07. Jan 2008 - 20:09

Buejagt [2]

Her følger en af de mest spændende jagthistorier jeg længe har læst, og som jeg er utrolig glad for at kunne bringe her på bueogpil.dk. Historien er oplevet og skrevet af Torben Cramer, som for nogle år siden dyrkede jagt- og feltbueskydning med langbue på højeste konkurrenceniveau og med stor succes. I efterhånden nogen år har han alene fokuseret på buejagt og var bl.a. en af de allerførste, der bestod buejagtprøven herhjemme med langbue og recurve i 1999-2000. Denne fascinerende artikel om buejagt på vandbøffel vidner ligeledes om utrolig stor grundighed og beslutsomhed. God fornøjelse!

Tekst og fotos af Torben Cramer

Så sidder jeg her igen i flyveren på vej til Australien. Det er så tredje gang det sker. De første to gange var det efter vildsvin i Cape York området nær Cairns, hvor min gode ven Kristian også var med. Ved disse lejligheder – specielt før den første tur – var der lidt klamme håndflader ved tanken om at stå foran et "rigtigt" vildsvin med kun en bue i hånden! Men efter at vi tilsammen har skudt mere end 20 stk. vildsvin, har man jo ligesom "vænnet" sig lidt til det – Ha Ha!

Så for at øge spændingen en "anelse" denne gang var det nu for at prøve lykken på asiatisk vandbøffel - og denne gang alene. Jeg havde ellers forsøgt at få en jagtkammerat med på ideen, da det jo altid er sjovt at have nogle at dele oplevelsen med. Om det var fordi projektet var af mere betænkelig karakter denne gang, eller det skyldes prisen, skal jeg ikke kunne sige, men alene var jeg. Det var i øvrigt også bedre havde guiden sagt, da bøffeljagt med bue nærmest er umuligt, hvis man er 2 personer, der begge skal have rimeligt mange chancer med skudhold på maks. 20 meters afstand og på kun 7 dages jagt. Man skal sandsynligvis bruge ret mange "stalks" for at kunne lykkes, da buen har så mange begrænsninger til bøffeljagt, som gør, at alting skal være næsten helt perfekt, før man kan skyde.

Ham som skulle guide mig, hedder Andrew Mackay og er ejer af firmaet "Australian Outfitters". Han har aldrig lavet andet end at guide, og han havde overtaget firmaet fra hans far. Ikke underligt at han regnes for en af verdens bedste guider, når han er flasket op med det fra barnsben. Han rejser rundt i det meste af verden og guider på mange forskellige vildtarter, og var netop kommet hjem fra en tur til Kasakhstan efter bjerggeder og Afrika efter næsehorn. Men hans speciale er netop bøfler. Både den asiatiske vandbøffel som jeg skulle efter, men også Kaffer bøflen i Afrika. Han fortalte, at netop disse to arter minder meget om hinanden i adfærd og sind, men at vandbøflen i gennemsnit er 150 kg tungere samt skindet og ribbenene er tykkere på vandbøflen. I gennemsnit vejer en ældre vandbøffeltyr ca. 1000 kg – great! Lige hvad man ønsker at høre, når man står med en 65 pounds recurvebue i hånden. Jeg fik i hvert fald travlt med at overbevise mig selv om, at det ikke var pundstyrken, men ydelsen der var afgørende. Ydelsen på denne bue var ca. den samme, som de fleste andre buer skulle bruge 10-15 pund mere i trækvægt for at opnå.

Apropos optimering/valg af udstyr til jagt på meget store dyr, vil jeg gemme en mere dybdegående gennemgang af det til en eventuel senere artikel, hvis det viser sig, at der er interesse for det. Da det er et ret bredt og lidt teknisk emne, vil det føre for vidt at tage med i denne artikel.

Andrew havde endvidere den store fordel set fra min side, at han tidligere havde prøvet at guide buejægere – om end relativt få (han er selv riffeljæger), så jeg ikke skulle være "prøveklud". Han indrømmede at succesraten med buen ikke var imponerende, men mente, at det var for få til at lave en troværdig statistik. Det skulle han jo sige for ikke at tage modet fra mig fra starten. Sandheden var, at det faktisk var gået rigtigt skidt med de fleste, der havde prøvet, fandt jeg senere ud af. Faktisk så skidt, at to af dem havde valgt at tage hjem efter kort tids jagt, da det havde vist sig at være noget overvældende at være tæt på de store "skrumler" uden et solidt hegn imellem. Det hører retfærdigvis med til historien, at den ene af dem blev udsat for et skinangreb (bøflen drejede af), medens den anden blev angrebet for alvor, og var tæt på at skulle op på første etage og spille på harpe.

Han havde også lige haft besøg af en meget berømt amerikansk buejæger, der skyder med langbue. De fleste af jer vil sikkert kende ham fra et utal af jagtvideoer, hvor han rundt omkring i verden med stor succes skyder forskellige vildtarter med sin meget kraftige Black Widow langbue. Her gik det imidlertid noget anderledes. Han fik to skud ved to forskellige lejligheder og begge på knap 10 meters afstand. Det ene var et rent forbiskud (over), og det andet ramte bøflen i hoften. Jeg nævner ikke dette eksempel for at "dømme" manden (derfor heller ikke navn, hvis nogen andre skulle se anderledes på det), men blot for at illustrere én ting meget tydeligt: Dine normale skydefærdigheder kan hurtigt blive sat ud af spillet, når du er i en potentiel livstruende situation.

Det var for mig at se, netop heri udfordringen lå. Kan jeg, når jeg skal? For jeg vil uden tvivl være bange. Når folk siger, at de ikke er bange i en sådan situation, tror jeg personligt ikke på det. Kunsten er, at få angsten til at arbejde for dig uden at blive handlingslammet. Når det lykkes, føles buen som et stykke legetøj at trække, og man har absolut ingen problemer med at koncentrere sig intenst om målet.

Guiden kom som aftalt og samlede mig op i Darwin, hvor jeg allerede havde været i to dage. Det var fint med et par

dage til at vænne sig til heden samt tidsforskellen på 7,5 timer, inden vi skulle på jagt for alvor. Køreturen varede ca. 8 timer næsten udelukkende på de røde grusveje, de fleste mennesker forbinder med Australien. Den sidste del af civilisationen ophørte, da vi kørte igennem byen Katherine, som lå ca. halvvejen mellem Darwin og jagtområdet. Selve jagtområdet var på en middelstor kvægfarm (efter australsk målestok) og udgjorde knap 500 kvadratkilometer! På dette kæmpe område var der nogle få hundrede vandbøfler og mange tusinde stykker almindeligt kvæg. Der var også rigtig mange vildheste, vilde æsler samt en del vildsvin. Vandbøflerne gik, hvor det passede dem og lavede stor ravage i pigtrådshegnene, der var sat op af hensyn til kvæget diverse steder på farmen. Når en bøffel vil om på den anden side af et hegn, så går den bare igennem. Pigtråden generer den overhovedet ikke, da dens skind er 20-25 mm. tykt og meget sejt. Netop tykkelsen og sejheden af skindet gør det tvingende nødvendigt at stille specielle krav til hvilken broadhead man bruger, samt hvordan man sliber dem, når det er vandbøffel der står på menuen.

Ved floderne og vandhullerne skulle man passe særligt på, da der var saltvandskrokodiller, og de kunne være ret store. På et tidspunkt da jeg skulle forsøge mig med buefiskeri efter Barramundi (en stor australsk fisk), så vi en ca. 4 meter lang krokodille glide i vandet fra en træstamme langs bredden. Det skærper opmærksomheden en del, når man pludselig ser en i virkeligheden.

Vi ankom til vor "Station" - som en ranch hedder i Australien - sidst på eftermiddagen, og jeg blev straks positivt overrasket over, hvor relativt civiliseret stedet var. Vi skulle først starte jagten næste morgen, så resten af dagen gik med at indkvartere sig og få lidt godt at spise samt udveksle erfaringer. Jeg følte et rimeligt stort behov for at komme til at kende Andrew så godt som muligt, da jeg jo aldrig havde mødt manden før, og jeg om få timer skulle have "røven på slibestenen" sammen med ham. Han havde selvfølgelig også et tilsvarende behov for at vurdere, hvad jeg var for en størrelse, da min opførsel meget hurtigt kunne påvirke også hans helbredstilstand i en dårlig retning, hvis jeg tabte hovedet midt i en kritisk situation. Og vi vidste jo begge, at der sandsynligvis ville opstå sådanne kritiske situationer i løbet af den kommende uges jagt.

Han gjorde det klart for mig, at jeg skulle opføre mig som om, jeg skulle klare mig selv, da han på ingen måde kunne garantere for min sikkerhed. Han fortalte dog samtidig, at han ville gøre alt, hvad der stod i hans magt for at hjælpe mig, hvis det brændte på. Problemet er, at så stort et dyr næsten aldrig "går ned i knaldet" selvom det bliver skudt med en kaliber 416Rigby, som han brugte (jeg kunne nærmest proppe en finger ind i løbet). Da jeg samtidig vil være meget tæt på dyret, kan han normalt højst nå et til to skud før den når mig, så det er vigtigt, at jeg selv har en plan for, hvad jeg vil gøre, hvis den ikke lægger sig inden.

Hvor skudstærk en bøffel kan være, fik jeg et meget tydeligt bevis på to dage før, jeg skulle hjem. Der var ankommet en amerikansk riffeljæger med sin kone, og han skulle skyde bøffel med sin 416Rigby. Han anså det for at være nærmest en formalitet at skyde de to dyr, han havde sat sig for hjemmefra, så han tog ud med høj cigarføring om morgenen. Sammen med ham var konen (hun skulle blive i bilen) og guiden Boone. Boone var en fin fyr fra British Columbia, som hjalp Andrew 2 måneder om året, og han brugte samme kaliber riffel som Andrew og amerikaneren. Da jeg kom hjem om aftenen, sad de og lignede et sørgespil i 17 akter, og konen så ud, som om hun havde grædt. Men skudt en bøffel havde han da, så jeg var lidt forvirret over stemningen. Senere, da jeg havde Boone på tomandshånd, fik jeg forklaringen. Amerikaneren havde på knap 40 meters afstand brugt kølerhjelm på firehjulstrækkeren som fast anlæg, og givet bøflen alle 4 skud han havde (1 i kammeret og 3 i magasinet). Guiden havde gjort det samme med sine fire skud, men alligevel nåede den hen til bilen - som konen sad i - og begyndte at stange ind i bilens bagende og på den ene dør. Den havde på et tidspunkt fået et horn ind under bunden, og var på den måde tæt på at vælte bilen med den skrigende kone indeni! Medens guiden løb rundt om bilen sammen med klienten, lykkedes det ham at få ladet geværet med to skud mere, som han gav tyren på helt klos hold. Så var der ro! De første skud var dræbende sagde guiden, men da bøflen angreb, var der ikke tid til at vente på, at den også "opdagede", at den var død. For at afstedkomme et momentant drab med riflen kræver det normalt et hjerne eller rygmarvs skud, hvilket i praksis er svært, når man er hårdt presset. En del af forklaringen på, at det tager noget tid før bøflen lægger sig skyldes formodentlig bl.a. at man bruger massive kugler, der ikke ekspanderer. Dette er nødvendigt for at få tilstrækkelig penetration. En almindelig kugle med blykerne vil simpelthen ekspandere på skindet eller lige under.

Set i bakspejlet er jeg glad for, at jeg havde skudt min bøffel, før det her skete. Indtil da havde jeg rendt rundt og mere eller mindre forsøgt at overbevise mig selv om (selvom Andrew havde advaret mig imod at gøre netop det), at guiden nok skulle redde min røv med sin store riffel, hvis det gik galt.

Hjemmefra havde jeg studeret den sparsomme lektur, der var at finde om bøffeljagt med bue samt talt med et par amerikanere, der havde prøvet det. Konklusionen var entydigt, at det ikke var smart at skyde på ret meget mere end 20 meters afstand og gerne tættere på. Primært på grund af træfsikkerheden, men selvfølgelig også for at have så meget kraft i pilen som muligt. I og med at jeg skød med recurvebue og dermed ikke havde et stort kraftoverskud, havde jeg brug for al den saft og kraft, jeg kunne mønstre.

Præcisionen kunne være et problem p.g.a. af tre forhold. For det første er træfzonen kun på størrelse med et stykke A4 papir, der ligger ned. I virkeligheden er lungerne/hjertet større, men ikke den del jeg kan komme ind til med min pil, da en stor del dækkes af skulderen/"overarmen". Træfzonen på en bøffel ligger nemlig væsentlig længere fremme end på f.eks. hjortevildt. Det burde normalt ikke være helt umuligt at ramme et A4 papir på mere end 20 meters afstand, men da ens nerver er spændt til det yderste i en sådan situation, er det nok ikke klogt at sammenligne med sine normale skydefærdigheder under afslappede former.

For det andet skød jeg med den "svimlende" hastighed af ca. 168 fod i sekundet (med en 57 grams pil), hvilket selvfølgelig gjorde afstandsvurderingen noget kritisk ud over 20 meter. Indtil ca. 20 meter ligner ballistikken til forveksling det "skudbillede" jeg kender fra min almindelige bue, men længere ude begynder det virkelig at blive et krumbanevåben. For det tredje er bøflen et kæmpe dyr, hvilket meget nemt kan snyde ens afstandsbedømmelse rigtig

meget. Når man ikke er vant til se dyr i den størrelse, vil man uvægerligt kunne tro, de er meget tættere på end hvad rigtigt er, og derfor skyde alt for lavt.

Da morgenen endelig oprandt, hvor vi skulle starte jagten for alvor, var jeg virkelig bombet, da jeg stort set ikke havde lukket et øje hele natten. Jeg havde ligget med bankende hjerte og vendt og drejet mig i sengen. Realiteterne i hvad jeg havde sat i gang var ved at indfinde sig. Nu var det ikke snak og planlægning længere! Havde jeg haft en god undskyldning om sygdom i familien eller lignende, var jeg nok hoppet på den næste flyver hjem til trygge Danmark. Jeg forstod i hvert fald hvorfor, psykologer taler om begrebet "flight or fight" som en reaktion hos mennesker, der er eller føler sig i livsfare. Det var præcis sådan, jeg oplevede det. En stadig skiften mellem følelserne "jeg kan/jeg vil/jeg tør" på den ene side og "lad mig komme væk" på den anden side.

Den væsentligste grund til at jeg pludselig følte mig ekstra presset var, at det aftenen før under min samtale med guiden var gået op for mig, at min strategi jeg havde lagt hjemmefra ikke holdt vand overhovedet. Min plan havde været at holde mig i løbeafstand af træerne af åbenlyse årsager. Der var bare et lille problem: Der var næsten ingen træer! Og i øvrigt opholdt bøflerne sig mest ude i det åbne eller i højt græs og krat. Den pille var svær at sluge, når man samtidig får at vide, at riflen ikke lægger dem ned med det samme. Hvad er det så lige at ens nødplan er?

Hvad jeg ikke vidste på det tidspunkt var, at jeg om mindre end en time ville stå væsentlig under 10 meter fra en stor bøffel ude i det åbne (ingen træer at kravle op i eller løbe om bag ved) med kun en busk imellem den og mig.

Faktisk var det nok mit held, at jeg næsten øjeblikkeligt blev kastet ud i det og derved hurtigt fandt ud af, at mit nervesystem holdt helt fint, selvom det arbejdede på højtryk. Det var underligt at konstatere, efterhånden som dagene skred frem, hvad guiden kunne få mig til at gøre, uden at jeg "gik kold". Ting som jeg hjemmefra ville have forsvoret, at jeg ville gøre. Jeg fandt hurtigt ud af, at der skete "et eller andet" med mig, når jeg var tæt på bøflerne, noget som sendte angsten i baggrunden, og samtidig bare fik mig til at gøre, hvad jeg vidste, der skulle gøres. Jeg kom i en tilstand, som jeg ikke har prøvet ret mange gange før i mit liv, hvor jeg nærmest oplevede det som om, jeg så mig selv udefra i en film. Samtidig oplevede jeg, at en helt ekstrem koncentration automatisk indfandt sig hos mig. Først bagefter begynder man igen at mærke, at det måske gør ondt at sidde i en ukomfortabel stilling, man er blevet fanget i eller, at man sveder tran under den hidsige sol o.s.v. Det er fantastisk, hvad adrenalin kan gøre.

Selve jagten foregik ved, at vi kørte rundt i Landcruiseren og spejdede efter bøfler med vores kikkerter. Da der var så få af dem på et enormt areal, var der ikke andre muligheder end at bruge bilen meget. Vi ønskede at finde en ældre tyr, da de er de største samt er alene. Det med at være alene er ret væsentligt, da der ellers er alt for mange øjne og ører til, at det er muligt at komme indenfor skudafstand. Når vi spottede en bøffel, var det et spørgsmål om at parkere bilen uden for synsvidde og så tage resten til fods. I praksis var det svært at se bøflerne, før de havde set bilen, da de stik imod hvad jeg havde hørt, havde et sindssygt godt syn (og hørelse samt lugtesans). Havde de først set bilen, kunne man godt glemme det. Selv hvis det var på så lang afstand, at vi nærmest kun kunne se dem i kikkerten. Så holdt de øje med os konstant eller forsvandt i krattet eller det høje græs.

På en god dag kunne man få 2-3 "stalks", og andre gange kunne man være uheldig ingen at få. Derfor var det også bemærkelsesværdigt, at jeg på den første dags jagt stod indenfor skudafstand af en bøffel kort tid efter, at vi var startet, samt at jeg fik endnu 3 forsøg senere denne dag. Så var jeg ligesom i gang.

Det var Andrew, der så den første bøffel og pludselig begyndte tingene at ske meget hurtigt – alt for hurtigt syntes jeg i situationen, kan jeg huske. Jeg havde regnet med, at alt ville foregå i et adstadigt tempo, som jeg er vant til i Danmark, når man er på listejagt. Men jeg blev hurtigt klogere. Andrew sprang ud af bilen og begyndte at småløbe i retning af bøflen, der stadig var pænt over 100 meter væk. Jeg havde ikke engang fået mit hovednet på endnu og stod lidt dumt og måbede over, hvad han havde gang i, alt imens han forsvandt stadig længere væk fra mig. Jeg fik sat i gear og måtte nærmest spæne for at indhente ham, så jeg var glad for, at jeg havde løbetrænet så meget hjemmefra. Vi havde ikke aftalt strategien i forvejen, så jeg blev meget overrasket over at konstatere, at vi skiftede mellem at liste, kravle og løbe. Det var meget svært at omstille sig mentalt, da jeg havde troet, at alt foregik super langsomt. Hertil kommer at det også var meget anstrengende, da temperaturen og luftfugtigheden er meget høj, og solen står lige ned på i hovedet på en. Dette til trods kom vi alligevel lige med et meget tæt på det store dyr, og den havde stadig ikke set os. Jeg stod lige bag ved Andrew, og vi var bag et termitbo, der gav os godt dække. Jeg tænkte, at vi næsten var indenfor skudafstand, måske 5 meter for meget, så var den der. Da der var tid til det, tog jeg afstandsmåleren op og checkede: Der var over 40 meter! Snydt igen. Størrelsen gør som tidligere nævnt det svært at bedømme rigtigt.

Med et indså jeg noget foruroligende, nemlig at vi skulle halvere afstanden til dyret, før end jeg kunne skyde. Og jeg synes ellers allerede, at den store tyr var rigeligt tæt på! Jeg havde knap tænkt tanken, da Andrew uden varsel sprang op og småløb frem til en lille busk knap 20 meter fremme lidt ude til højre for bøflen. Dyret havde et kort øjeblik vendt ryggen til os, hvilket vi udnyttede til at komme helt tæt på. Vel fremme ved busken stod jeg helt oppe imod Andrew lige bag ham, så vi næsten rørte hinanden. Alt vi havde mellem bøflen og os, var en meget lidt dækkende busk på ca. 3 meter i diameter. Jeg kikkede lidt til siderne efter træer til at kravle op i, men der var desværre ingen, så vi måtte håbe, at heldet var med os. Lige pludselig var det som om, at den så os igennem busken. Den kiggede lige på busken og begyndte at gå hen imod den men på den modsatte side af os. Der stoppede den et par meter foran busken, og var nu kun ca. 5-6 meter væk. Og desværre for os havde den opdaget et eller andet, for den stirrede stift ind i busken og tilsyneladende direkte på os, følte jeg. Sådan stod vi, i hvad der føltes som en evighed, alt imens jeg tænkte, at jeg godt kunne tænke mig, at guiden havde riflen i hænderne i stedet for på ryggen – nærmest i klemme mellem hans ryg og mit bryst. I mellemtiden havde bøflen bestemt sig for at gå rundt om busken for at se, hvad der var på den anden side. Jeg havde pil på buen, men kunne ikke se, hvilken vej den kom rundt om busken, da Andrew og busken blokerede mit synsfelt. Jeg blev nødt til at træde en smule tilbage fra Andrew, da vi stod så tæt, at jeg ikke kunne skyde til højre, hvis den valgte den vej rundt. Under alle omstændigheder ville det være en tvivlsom affære, da den sikkert ville have

hovedet vendt mod os (kun sideskud kan anbefales). At sige at det var en højspændt situation, er nok noget af en underdrivelse, men det var alligevel godt at konstatere, at jeg stadig kunne bevæge mig og tænke nogenlunde klart. På et tidspunkt forsøger Andrew at række om på ryggen for at tage fat i riflen, da bøflen er på vej rundt om busken, hvilket jeg formoder den ser. I hvert fald – heldigvis for os – vælger den at løbe nogle meter væk for at studere situationen nærmere. Nu igen på ca. 20 meters afstand vælger den efter nogle sekunders tøven at løbe væk. Vores første reaktion var, at vi kiggede på hinanden og grinede fjoget. Der er ingen tvivl om at lettelsen var stor hos os begge, og jeg havde da fået en start med manér.

Bagefter fik jeg en forklaring på, hvorfor han nogle gange pressede tempoet så hårdt. For det første skifter vinden meget ofte, hvilket selvfølgelig betyder, at man per definition har travlt, da det tit kun er et spørgsmål om tid, før man bliver opdaget. For det andet så bevæger bøflen sig næsten hele tiden med et ret højt tempo. Selv når den tilsyneladende blot langsomt esser derudaf, har den ret meget fart på. Så meget at den er svær at indhente, hvis du ikke løber, når du er ude af syne. Når de lægger sig ned, er det også kun i få minutter de bliver der. Til gengæld er de ekstra opmærksomme, når de lige har rejst sig igen.

Der gik ikke længe før den var gal igen, her var endnu en bøffel, der ikke havde set os. Nu kom så dagens anden overraskelse, nu var det slut med at have "babysitter" på, fik jeg at vide. Fra nu af skulle jeg gå frem alene, medens guiden blev 30-50 meter længere tilbage i forhold til mig. Det forøgede chancerne betragteligt, at vi ikke var to der "trampede rundt" helt op tæt på dyret, sagde han. Det lød logisk og rigtigt, men man føler sig godt nok noget alene.

Sidst på dagen talte vi sammen om, hvordan det var gået, og her fik jeg at vide, at flere af hans bueklinter psykisk "knækkede" på netop dette punkt. De "frøs" simpelthen fast uden at være i stand til at rykke frem, når han ikke var foran. Da han skulle forklare mig om det, brugte han et meget sigende udtryk: They turn to jelly! Jeg havde nok også lidt gummiben en gang imellem, men de virkede da endnu.

Denne gang kom jeg ret hurtigt ind på 35-40 meters afstand ved at kravle på knæene (godt jeg havde syet knæpuder i mine bukser) bag ved et termitbo. Jeg var nu alene, og Andrew lå et pænt stykke bagude også bag et termitbo. Der var endnu et termitbo samt en meget lille busk ca. 15 meter længere fremme, som det var mit næste mål at nå, da jeg så ville være på skudhold – eller meget tæt på at være det. Her begik jeg så en fejl, der meget vel kunne have været kostbar: Jeg holdt ikke øjnene på dyret hele tiden! Bøflen vidste ikke, jeg var der, og jeg følte mig godt dækket, så jeg begyndte at kravle lystigt af sted uden at se op. Jeg kiggede ned på jorden i nogle sekunder, medens jeg kravlede, men hvad jeg ikke vidste var, at bøflen fik øje på mig i det sekund, jeg begyndte at kravle.

Da jeg er kravlet ca. 10 meter, kigger jeg op, og forventer at se dyret minimum 25 meter væk. Mine forventninger bliver hurtigt gjort til skamme, for den kommer hastigt gående imod mig, med blikket stift rettet på mig, og er nu på kun 12-15 meters afstand!

Jeg ligger helt stille på alle fire med buen foran mig på jorden, og dyret er stadig på vej imod mig. Alle mine sanser siger løb, men jeg ved, at det er det eneste, jeg ikke skal gøre. Da den når ind på 5-6 meters afstand stopper den op og stiller sig i den velkendte position bøfler indtager (Standoff), når de føler sig truede. Et af problemerne med den stilling er, at de stiller sig med front imod dig med sænket hoved. Man kan ikke skyde på bladet, og underkæben dækker for det lille område frontalt på halsen, hvor man i nødstilfælde kan dræbe en bøffel med bue. På den måde er jeg fastlåst i nogle minutter, hvor den kigger intenst på mig, med et udtryk som om jeg skylder den penge – uden at den rører en muskel overhovedet. Jeg skal hilse og sige, at en bøffel er stor set nede fra jorden og på kun 5 meters afstand. Jeg forventer hvert øjeblik, at den enten kommer buldrende, eller der lyder et ordentligt brag fra guidens riffel. Guiden vælger imidlertid at gøre noget helt andet, som viser sig at være fornuftigt. Han rejser sig op, og begynder at råbe og fægte med arme og ben, hvilket et øjeblik forvirrer den. Dette øjeblik er mere end rigeligt til, at jeg nærmest er ovre i nabokommunen, inden den kommer i tanke om, hvad den var i gang med inden forstyrrelsen. Det er næppe nødvendigt at nævne, at vi begge igen grinede fjoget af bar lettelse. Da det så var overstået, fik jeg en skideballe, fordi jeg ikke havde holdt øje med den hele tiden, da jeg var så tæt på.

De næste to forsøg, jeg fik senere den dag, forløb uden de helt store episoder på nær på ét punkt; han havde endnu et grænseoverskridende element at tilføje til sin måde at drive bøffeljagt på – eller rettere at få mig til at gøre. Denne gang bestod tricket i, at jeg ganske enkelt skulle prøve at løbe efter bøflen, hvis jeg blev opdaget, og den begyndte at løbe væk. Idéen er, at bøflen ofte kun løber 20-30 meter inden, den kort stopper op for at se bagud. Her skal man så være klar og hurtig på "aftrækkeren", hvis den skulle stå i en god stilling inden for skudafstand i et kort sekund. Igen skulle jeg kæmpe med mine naturlige instinkter, der sagde mig, at man løber væk fra en bøffel der har set én – ikke hen imod den. Jeg prøvede denne teknik ved 3 lejligheder i løbet af hele jagten. Det var også tæt på at give skudmuligheder, men lykkedes dog ikke alligevel, da bøflen hver gang stod for skråt i forhold til mig.

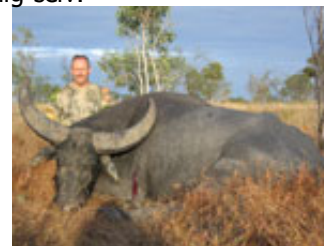
Hvis man skyder i en vinkel på mere end ca. 15 grader, vil den samlede tykkelse af ribbenene og skindet være for stor til at penetrere tilstrækkeligt. Hertil kommer risikoen for at pilen simpelthen preller af uden at komme ind i brystkassen. Tykkelsen af skindet på brystkassen er i niveauet 20-25 mm. og ribbenene er ofte 18-20 mm. Begge dele er ekstremt hårde og seje på samme tid, hvilket heller ikke ligefrem hjælper. Andrew havde på et tidspunkt haft en klient, der med en meget kraftig compoundbue (over 80 pund trækvægt) skød på en bøffel skråt bagfra i en vinkel på ca. 45 grader. Pilen blev ikke engang siddende i den! Den hang og dinglede i nogle sekunder og faldt så ud.

Ved en enkelt lejlighed havde jeg en bøffel på skudafstand, hvor guiden valgte at signalere til mig i sidste sekund, at jeg ikke skulle skyde alligevel, da han synes, den var for lille! Lille var nok ikke præcis det udtryk, jeg ville have valgt. Her startede så mine problemer. Da jeg forsøgte at trække mig forsigtigt tilbage, så den mig. I de fleste tilfælde søger de ikke konfrontationen, men denne her fætter begyndte at lægge an til ballade. Hele kropssproget var aggressivt, og hver gang jeg gik lidt baglæns, fulgte den efter mig. Jeg kunne se på Andrew, at det var alvor, da han havde riflen ved skulderen. Min afstand til bøflen var ca. 15 meter på det tidspunkt. Igen løste han problemet ved at råbe og fægte med

armene, så den fjernede opmærksomheden fra mig et kort øjeblik. Dette gav mig mulighed for at finde baggearet, men stadig i et roligt tempo, da det kan provokere, hvis man begynder at løbe.

Et par dage før jeg skulle hjem, fik jeg så min chance. Der var tale om en stor gammel tyr, som gik ude i det åbne helt alene. Igen brugte vi teknikken med at løbe, når vi var dækket og ellers kravle bag termitboer, buske og højt græs. Igen lagde Andrew sig på jorden, da vi var ca. 50 meter fra bøflen, og så var resten ellers op til mig selv.

Det lykkedes mig ret hurtigt at komme ind på ca. 15 meters afstand bag en lille busk, men desværre stod den med front imod mig og essede. På den måde var situationen låst fast i, hvad der føltes som en evighed. Endelig vender den sig, men det sker så hurtigt, at jeg ikke kan nå at skyde, medens den har siden til. Nu står den i stedet med bagdelen imod mig. Et "Texas Heartshot[1]" står ikke øverst i manualen om bøffeljagt, så jeg må vente lidt endnu. På et tidspunkt får jeg den idé, at jeg måske kan slippe af sted med at snige mig over til en busk til højre for bøflen, hvorfra jeg så måske kan få frit sideskud. Det vil ikke være nemt at komme derhen, da der ikke er noget dække mellem, hvor jeg står nu, og hvor jeg vil hen.

Jeg vælger at løbe risikoen og begynder at gå i retning af busken hele tiden med min venstre side vendt mod bøflen, så jeg kan skyde hurtigt uden at skulle vende mig først. Det er dog akavet at liste sådan, da jeg nærmest går sidelæns imod busken. Buen er hele tiden oppe, og jeg har mine fingre på strengen, så jeg kan skyde hurtigt uden for megen bevægelse. Det skal vise sig at være en god disposition, for bøflen ser mig ganske kort før jeg når busken og svinger lynhurtigt sit store hoved rundt, og ser lige på mig. Jeg er næsten helt ude på siden af den på ca. 12-13 meters afstand, og før jeg ved af det, har jeg sendt en pil af sted. "Automatpiloten" har overtaget styringen, som jeg så mange gange før har oplevet på jagt, når det skal gå stærkt. Pilen sidder fuldstændigt perfekt, og kun fanerne og en smule af skaftet er synlige nede i hjerteregionen lige bag den massive skulderknogle. Heldigvis for mig løber den i den rigtige retning, hvilket betyder væk fra mig! Den når kun ca. 10 meter før den første gang knækker ned på begge forben med blodet fossende ud af begge næsebor. Jeg er ikke i tvivl om, at jeg har ham. Den kommer dog hurtigt op igen og løber ud på 45 meters afstand, hvor jeg skyder den en gang til. Dette skud sidder en anelse for højt men ellers perfekt. Skuddet går ikke helt så dybt i, da det er oppe og have fat i kanten af skulderbladet. Hurtigt løber jeg ind på ca. 10 meters afstand og skyder endnu et skud ind i hjerteregionen på ham, medens han ligger ned og kæmper for at komme op igen. Denne pil går også ret dybt i, og snart er det slut. Han er død ca. 30 sekunder efter, at jeg har skudt den første pil – den som havde været tilstrækkeligt til at gøre jobbet. Han faldt på den side, hvor det første skud ramte og knækkede stykket med fanerne af. Bagefter kunne jeg godt se, at den første havde været nok. Jeg har det imidlertid sådan, at man kan lige så godt kan "få nogle pile i luften", når først dyret er ramt. Lettelsen og glæden bagefter er svær at beskrive, men en form for eufori var der vel tale om.

Jeg vil slutte min historie med at nævne en lille ting, som ikke har med bøffeljagt at gøre – og så alligevel - og som jeg håber, kan medvirke til at åbne nogle øjne. I dag bruger mange (herunder myndighederne) joule som målestok for vores buers "dræbe evne" eller effektivitet. Mindstekravet til buejagt på råvildt ligger som bekendt på 40 henholdsvis 70 joule, hvor sidstnævnte er med mekanisk spids.

Min pointe er, at joule ikke er en god målestok for, om buen er effektiv nok til en given opgave. Der er mange andre faktorer, der har langt større betydning for en pils effektivitet, og som jeg kan komme ind på i en senere artikel. Dette synes jeg er bevist helt tydeligt på denne bøffeljagt, da min bøffelbue målt i joule kun lige er kraftig nok til jagt på råvildt (med mekanisk spids). Alligevel var jeg tæt på at have gennemskud på bøflen, idet pilen sad lige under huden på udgangssiden.

Bøflen blev nedlagt med svimlende 73 joule!

[1]Slang for at skyde dyret gennem bagenden.

Referencer: [Dr. Ashby Reports om effektiviteten af jagtpile og -spidser](#)

Links

- [1] <http://www.bueogpil.dk/index.php?name=News&file=article&sid=78>
- [2] <http://www.bueogpil.dk/index.php?name=News&catid=&topic=14>